

4

Pondělí 29. července

Pomalů jsem vypustila vzduch z plic. Co tady sakra dělá? Chtěla jsem znovu zachytit jeho pohled, ale už byl pryč. Není pochyb. I s těmi rozčepýřenými vlasy, bradkou a čepicí, tyhle oči nelhaly. Je to on. Tady balancuju na hraně svého jediného pravidla. Žádné druhé rande.

Vlastně to nezačalo úplně jako pravidlo, šlo spíš o nešťastný způsob randění. Když Josh zmizel, mít v posteli nějakého chlapa na víc než jednu noc prostě nepřipadalo v úvahu. A pak se z toho stal životní styl. Neuměla jsem si představit vystavět znovu podobný vztah, jako jsem měla s Joshem – společně snídat, dát si večer skleničku vína. Tohle jsem teď snesla jen s holkama.

Neměla jsem v plánu znovu se s Petem/Blakem vidět. A přesto se teď nacházím jen pár kroků od něj. A to ani nemluvíme o potenciálním prolnutí pracovního a soukromého života. O to nestojím. Muži by měli odejít po jedné noci z ložnice a už se tam nevracet. Zvlášť ti, kteří do Londýna údajně přijeli jen na skok.

„Jsi v pohodě?“ zeptala se Lucy, když jsme se vrátily do maskérny. „Nezakoukala ses, že ne?“

Napíla jsem se kávy, ale šoku jsem se zbavit nedokázala. Sakra. Sakra, sakra, sakra. Nevěděla jsem, co si mám myslet. Mám

být potěšená, že mi sexy hollywoodský herec projevuje náklonnost, nebo našťavaná, že mi lhal a očividně předstíral i všechno ostatní?

„Vůbec ne. *Psance* jsem neviděla. Neznám ho.“

„Cože? Tak si to rychle vygoogli a podívej se aspoň na ukázku,“ řekla Lucy užasle.

„To je v pohodě, vážně. Já to vidět nemusím...“

Lucy vytáhla z kapsy telefon a začala do něj zuřivě ťukat. „To bude chvilka... já ti to najdu. Jo. Tady je!“ Podala mi telefon a odběhla hledat něco na druhé straně místnosti. Tady byl, zmrazený na displeji, oblečený v kovbojském outfitu, Pete na černém hřebci. Nebo jak ho znal zbytek světa – Blake. Kůži měl opálenou a krásně se mu leskla. V bílé košili, tmavých džínách a obnošených kovbojských botách s kovovými ostruhami vypadal tak sexy, že se mi z toho na moment udělalo nevoľno.

„Hmm,“ řekla jsem nonšalantně, když se video rozjelo s hlasitostí na maximum.

„Musíme odtud vypadnout, než se o tom dozví šerif. Myslím, že byste mohli znát cestu k...“

„Jak to ztlumím?“ zavolala jsem na Lucy a v panice začala ťukat do telefonu. Najednou někdo krátce zaklepal na dveře, Lucy se k nim rozběhla, že otevře, ale to už do místnosti vcházel sám Blake. Jeho vlastní hlas vycházející z telefonu v mé ruce se hlasitě odrazil od stěn.

„Zdravím, dámy,“ protáhl afektovaně a usmál se. V šoku jsem telefon málem vyhodila z okna, když si ho ode mě Lucy vzala a video konečně vypnula. „Říkal jsem si, že se tu projdu a všem se představím.“ Podíval se na Lucy a pak stočil pohled ke mně. Neměla jsem na výběr, musela jsem přistoupit na jeho hru.

„Výborný nápad,“ řekla jsem mnohem sebevědoměji, než jsem čekala. „Tak do toho.“